

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Versio metrica danica

versuum quorundam ex libro Iliados XXIII et Æneidos Vto

qua

publico in schola slaglosiana examini,

die XVI. seqq. Septbr. MDCCCXXII. intituendo

prolusit

J. Chr. Qvistgaard,

Collega primarius et p. t. vice Rectoris fungens.

Slaglosiæ,
excudebat P. Magnus.

* * *

* * *

* * *

In examnibus publicis indicandis mores in singulis scholis receptos servari leges scholasticæ jubent. Hanc ob causam, Lector Benevole! hasce litteras primas nostra manu publice editas vides, quas non sine timore verecundo publici juris facere ausi sumus, haud secus ac si quis rei navalis parum expertus, licet tuta sint transilienda vada, et velis in altum nondum datis, oræ haud ignotæ legendæ, pede tamen trementi cymbam ascendat. Optamus tamen et speramus fore, ut, quæ Tua est indulgentia, hæc nec magna professa nec splendida exhibentia æqui bonique consulas. Præbeant majora, quibus aut uberiolem rerum doctarum copiam aut tempus quotidianis negotiis et occupationibus minus tritum fortuna dederit. Nostrum erit, hac saltem occasione, Ducis nostri, præmatura, proh dolor! morte abrepti, vestigia premere, versionem vernaculam poematis cujusdam classici edendo. id quod eo lubentius facimus, quo magis specimen quoddam partis alicujus laboris nostri in tironibus erudiendis quotidiani oculis Tuis subjicere cupimus. Nam si, quod speramus, specimina juvenum curæ nostræ traditorum publica spectare haud dedigneris, magis etiam hercle e re nostra foret, si in intestinam nostram præcipiendi oeconomiam methodumque inspicere posses, utpote cui quæ a discipulis jure exigi queant, innitantur. Quod cum fieri nequeat, quæ ex parte tamen institutio nostra et modus præcipiendi Tibi innotescere posset, sedulo consideravimus; et cum vox viva sæpius pereat et in auras evanescat, quæ chartis mandata aut jam in instituendo tradita sunt, aut præparata, quæ tradantur, depromere cogitavimus. Quæ cum in versione versentur, et quidem ejusmodi, quam discipulorum usui præcipuè accommodatam fieri vellemus, pauca quædam de opinionibus, quibus hac in re nos moveamur, pace Tua et venia benigna disseremus.

Inter versiones scriptorum in genere eæ quæ iis præcipue destinantur lectoribus, qui propter imperitiam veterum linquarum splendida antiquitatis ingenia ex ipsis eorum operibus spectare et cognoscere nequeunt magni utique sunt æstimandæ, cum insignia priscorum temporum documenta ante oculos sistentes, non solum facultatem præbeant cognoscendi, quæ inter tot novi speciem referentia re vera sint nova, verum etiam multa adminicula egregia ad ingenium acuendum et mentem conformandam oblectandamque exhibeant. Eæ contra versiones, quæ præcipue eo spectant, ut tironibus litteris antiquitatis imbuendis tradantur, quo facilius pensum propositum capiant, nescio an studium solidum linquarum antiquarum earundemque ingenii magis impediunt quam promoveant. Nam dum sensum totius loci ex versione oculis hauriunt juvenes et festinantes quasi deglutiunt, vim verborum propriam nexumque illorum geniumque linquæ sermonisque ex ipso auctore elicere parum curant, adeo ut versiones, tanquam præceptrices secundariæ, socordiæ ignaviæque sæpius habendæ sint ministræ; quo fit, ut quæ præceptor intentissimo studio tradiderit et docuerit aut auribus obturatis depellantur aut animo in versione hæreuti excidant.

Qværis L. B. et quidem jure Tuo, cum in versiones usui juvenum in artibus erudiendorum destinatas tali modo consulamus, qua demum facie versionem ejusdem generis non solum amicis nostris junioribus inter parietes scholasticos tradere, verum etiam Tibi publice offerre ausi simus. Ad hoc igitur paucis respondendum.

1) In poematibus vertendis a quotidiano sermone paullulum esse discedendum nobis videtur. Hoc cum quotidiana institutione viva voce adhibita aut fieri omnino non possit, aut typum in mente auditorum manentem non relinquat, ab re haud alienum nobis visum est, specimina quædam exhibere ejus rationis et modi, quo poemata verti debere censeamus.

2) In versione poematis, præcipue si generis facillioris sit versus, schema metri auctoris retinendum esse videtur, id quod a plerisque nostro tempore observari solet, et procul dubio non solum magis valet ad

auctorem rite reddendum, sed etiam majorem curam intentiusque studium interpretis requirit, quam versio aut oratione plane soluta concepta, aut versuum genere pro lubitu electo et ad commoditatem variato.

3) At vero nobis non sufficit, schema metri solum retineri, sed quantum fieri poterit versum versu iisdem verbis atque notionibus reddendum esse existimamus. Quod, quam difficile sit, nemo, qui ingenium formamque, linguarum veterum cum nostra comparaverit, non perspiciet. Nam parum ni fallimur, impedimenti sustinet interpres vel schema metri auctoris reddens, cui satis est, sententiam quidem eandem tradere, sed aut verbis versibusque pluribus ita distentam, aut paucioribus contractem, ut haud ex genio auctoris sed interpretis, si non orta, saltem disposita esse videatur; quo non versio proprie sic dicta, sed paraphrasis exstat, quæ quidem ad mentem auctoris intelligendam sufficere et ideo lectoribus sermonis auctoris imperitis satisfacere potest, illam autem ἀναφρασίαν, quam in auctore tractando juvenis litterarum antiquarum studio addictus adhibere debet, minime promovet aut continet.

4) Accedit demum alia ratio, cur talem versionem quorundam poematum antiquorum junioribus tradere et cum iis discutere haud dubitaverimus. Cum nempe libros classicos oratione soluta scriptos vertentes discipulos eo adducere studeamus, ut libera versione danica sententiam mentemque auctoris exprimant, ratione quidem singulorum vocabulorum habita, non adeo tamen, ut eadem verba et quidem serie eadem et constructione dentur, qua consuetudine nulla, ni fallimur, genio lingvæ danicæ perniciosior est; in versione contra metrica, certis iisdemque quam arctissimis limitibus adstricta opportunitatem quæsitivimus ostendendi, quid lingva nostra in aliis imitandis capiat valeatque, quid minus. Quæ duplici exercitatione tam solutæ orationis quam metricæ, juvenes tali modo exercere et præparare continue studemus, ut in versionibus in genere cuique lingvæ suum tribuant, et ne latina aut dana sed latinum aut danum exacte reddant. Nam regulas grammaticas universales observatas per se haud sufficere ad stylum perfectum effingendum, nisi oculo et aure interna, ut ita dicamus, iudice

stylus lustretur et in ordinem redigatur, satis inculcari et urgeri non potest. Præterea talibus versionibus metricis elaborandis et exponendis copia quantitatis syllabarum in vocabulis danicis considerandæ datur, quam, ne de antiquioribus et imprimis hymnis quibusdam sacris loquamur, etiam in recentiorum poematum versionumque nonnullis interdum neglectam esse, neminem facile fefellerit.

Hæc omnia, L. B.! linquarum perito parvi momento esse nequaquam nos fugit; sed ratiocinationes, quas hac de re cum tironibus conserere soliti sumus, hisce lineis breviter attingere animus fuit. Quæ si Tibi haud displiceant, gaudebimus, sed non sumus, qui cogitemus, ideam conceptam scopumque propositum nos attigisse; id ne discipulis nostris persuadere unquam studuimus, sed multo magis rem tanquam perdifficilem et manu nostra nequaquam perfectam, studio autem ingeniorum alacriorum propositam declaravimus.

Diu hæsitantibus, quænam Tibi de penu hoc nostro perexiguo essent offerenda, visum est Principis poetarum fragmentum de solennibus ab Achille Patroclo cæso habitis, nec non imitatoris illius earmen de similibus honoribus ab Ænea patri suo defuncto præstitis, ejus generis esse, quod, ommittendis ex lege brevitatis omissis, animum oculumque Tuum haud sine oblectamento moraretur, quod nisi fiat, culpæ sane nos paenitebit, quorum manu parum dextra res per se splendida corrupta et deformata erit existimanda.

Uf Iliadens XXIII Bog.

B. I — 58.

Sine de sørgebe saa i Troernes Stab. De Uvær,
efter forønskede Gjenkomst til Stibene og Hellespontus,
skilledes hurtigen ad, og enhver til sin Snække begav sig.
Kun Myrmidonerne ei at adsprede sig taalte Achilles;

5. til sine kamplystne Stridskammerater han saaledes talte:

O Myrmidoner! Raskridende Mænd! Mine elskede Brødre!
Endnu ei Hesten med uspaltet Hov fra Vognen vi spænde;
men vi med Hestene selv og med Vognene nærmere træde
sørgende dybt for Patrokus — Slig Hæder man skylber de Døde.

10. Naar da af Klage vi først og af sørgelig Sang ere trætte,
Hestene spænde vi fra, og nyde da Aftensmad Alle.

Det var hans Ord. Høit jamrede hver, men særdeles Achilles.
Tregang' Liget omkring de dreve skønmankede Heste,
sørgende selv, thi til vemodigt Sind dem stemmede Thetis.

15. Vædet blev Sandet, og vædede flueb' man Heltens Daaben
af de nedstrømmede Taarer; saa stor var den Kæmpe man savneb'.
Da Peleiden med hjertenebbsiende Sorg tog tilorde,
læggende Hænderne ømt paa Bryttet af drabelig Stridsven:

Hil Dig Patrokus! Ja — selv i Plutos Boliger — Hil Dig!
20. Alle skal jeg trofast Dig her fuldbyrde, som før jeg har tilfagt:
Hektor jeg slæbe skal hid, og hans Krop skal af Hundene deles.
Her ved Dit Baal skal jeg selv tolv Unglingers Nakler affugge,

Troers fornemteste Vit; forbitret fordi Du er sælvet.

Det var hans Ord, og paa Haardhed han pønsed' mod høibaarne Hektor.

25. Næsgrus han strakte ham ned langs Baaren for Menoitiden
lige i Støvet; og nu de sig alle af Ruskningen førte,
mægtig af Kobber og blank; haardttrampende Heste nu løstes.
Ved Vacidens den fodsnares Skib de sig satte i Orden
ti Gange Tusinde, hvem han med Sørgefærdsmaaltid beværteb'.

30. Langsomtgaende Stude i Mængde man satte paa Jernspid —
slagtede —; talrige Saar og Høbe af brægende Geder;
mange hvidtandede Sviin med fyldigst udvorenede Fedme
straktes og vendtes til smagfulde Steeg over gløderig Temmer,
medens end varmt deres Blod rundt Liget med Slaaler udøstes.

35. Men ham, Høvdingen selv, hiin Fodsnaare, Sønnen af Peleus,
til Agamemnon, den hædrede, hen førte Grækernes Formænd,
neppe med Bøn overtalt; saa harmfuld for Vennen hans Sind var.

Men, som i Teltet de gaaende kom under Tag til Attiden,
hurtig Befaling han gav til Herolder med sølvklare Stemme,
40. rummelig Kebel at sætte paa Glød, og formaae, om de kunde,
Pelei Søn sig ved Tvætning at rense fra styrkede Blodstænk;
men han sig vægrede fast, og tilfidsk han sværgende sagde:

Nei — ved den højeste Zeus — den største af Guderne alle!

Ei det sig sommer at Bad mig til Hovedet nærmere bringes,
45. før jeg Patroklos paa Baalet har sat, og ham kastet en Gravhøi,
offret ham affkaarne Lokker — thi aldrig herefter mig mere
Hjertet saa griebes af Sorg, medens end jeg hos Levende færdes.
Men lad os Maaltidets Lov, skjønt nødig, for Tiden kun lyde.
Lidlig imorgen Du byde, Du Heltenes Drot Agamemnon!

50. Brænde at føre herhid og forsamle, at — som det sig sommer —
den, som har Lig at besørge, kan færdes i stigende Røgskye —
og for at graadige Lue kan Liget fortære og bringe
snarligst fra Dinens bort, og Folket til Striden sig vende.

Det var hans Ord; men de alle saa gjetne det hørte og fulgte.

55. Hurtigen satte man Maaltidet frem, og derefter de alle spiste; og Sindet paa rundeligt Maal fandt Intet at anke. Derpaa da Lyften til Mad og til Drif de tilfreds havde stillet ginge de hver til sit Telt, for ved Sovnen sig Kræfter at samle.

B. 109 — 153.

- Sørgende skode de alt, da sig viste rødvingret Aurora,
110. om det ynkværdige Liig. Men mægtige Drot Ugamemnon
Muler i Dicksonhed satte og Mænd til Brænde at samle
allesteds fra og af Teltene hid: hjærv reiste en Mand da
sig, Meriones, Drabanten hos Tapperheds Ven Idomeneus.
Disse for Brænde at sælde gik frem med Dyr ihænde
115. samt velsnoede Reeb; foran dem deres Muler affed gik.
Opad og nedad, paa Skraaning og tværs gik de mangefold Retning.
Da de omsider til Toppene kom af det vældrige Ida,
kneisende Ege de strax med breddegget Dyr af Kæbber
driftige huggede om, og disse med dundrende Bragen
120. styrtede ned, og dem nu i Kjøvier Achæerne fløved',
og dem paa Væskerne bandt. som Veien tilbragte ved Skridtjag,
higende alt efter Stetten at naae gjenaem lukkede Kratkov.
Hver af de Huggende førte en Brand — saa havde befalet
dem Meriones, Drabanten hos Tapperheds Ven Idomeneus.
125. Disse paa Strandbredden ned de lagde i Rab, hvor Achilles
udsaae Patroklos et hæderligt Gravsted, et Gravsted sig selv og.
Da de nu der havde nedlagt af Træ en umaadelig Dynge,
satte paa Stedet de ned sig i samlede Flok, men Achilles
strax Myrmidonerne, Mænd, som til Strid havde Lyft, giver Ordre
130. Rustning af Erts at iføre sig brat, og for Bognen at spænde
hver sine Heste; de hurtigt sprang op og i Harnisk sig klædte.
Kæmperne stige paa Bognene op, og med dem deres Klubbe.
Foran de Kjørende fare, af Gaende fulgte en Skye dem,
Tusinder ti, men i Midten de Staldrædre bare Patroklos.

135. Med deres Lokker de Liget tilbakkede — disse de slængte,
 fjærende af dem; men Hovedet sidst gudlige Achil har
 sorgende dybt, thi til Orkus han skæbte sin værdige Stridsven.
 Da nu til Stedet de kom, som dem havde betegnet Achilles,
 satte de Liget, og strax ham opstaklede Brænde, som nok var.
140. Derpaa nu andet i Hu havde fodsnare ædle Achilles,
 affides stod han fra Baalet og affaar de guldgule Lokker,
 dem hvilke Sperchius: Floden gav Bert og blomstrende Skjønhed.
 Sukkende sagde han da med et Blik paa mørkegraa Hav hen
 Sperchius! Dig har omsonst Fader Peleus bedende lovet,
 145. at naar tilbage jeg kom til elskede Fædrene Jordplet,
 da jeg mit Haar skulde rage og bringe Dig teen Hekatomæ
 saa og halvtredie Snese af Vædre paa Stedet opofre
 mellem de Kilder, hvor nær er Din Lund og Dit Alter med Wellugt.
 Saaledes loved' den Gamle, men ei Du hans Dnsse har opfyldt.
150. Nu da jeg vandre ei skal til elskede Fædrene Jordplet
 Helten Patroklus jeg give vil her mine Lokker at følge.
 Saa han talte, og Haaret i Haand paa sin elskede Stridsven
 lagde han, derved til Veemod en Stemning hos Alle han vakte.

B. 163 — 273.

- Liggærdsbjælperne blivende der, opstaklede Brændet
 dannende Baalet paa hundrede Fod i Længde og Brede;
 165. ovenpaa Baalet de Liget hensatte med hjertelig Kummer.
 Lætrige sebede Faar, krumbenede hornede Dyr
 foran før Baalet man slaaede og rebede, men af dem alle
 Fedtet tog bjærve Achil, og med det han dækkede Liget
 ganske fra Fode til Fod; rundt lagdes de slaaede Kropper.
170. Henning og Dkke og hensatte han Amphorer fulde,
 Baaren han læned dem til; nu fire høihalsede Hølle
 ilksomst han kaste lod hen paa Baalet, og sukkede frækligt.
 Hærskeren selv ved sit Word ni Hunde sig havde til Morde,

- og saa af dem paa Baalet de to Halskaarne han lagde,
 175. telt og derhos af modige Troers kjæftskribende Sønnen
 færbende sætt dem med Sværd; grum Daad han optænkte i Sindet.
 Graabige Ild han tilstedt satte paa for det alt at fortæere.
 Samrende nu han udbrød, og ved Navn kaldte effede Stridskven:
 Hil Dig Patroklos! ja selv i Plutos Boliger — Hil Dig!
180. Kiting jeg her fuldbyrder Dig tro, hvad før jeg har tilfagt.
 Telt af stormodige Dreiffe Mænds de stridbare Sønnen
 alle tillige med Dig her Lucn fortæerer. — Ei Hæfter,
 Priami Son, vil jeg give at sluges af Ild, men af Hunde.
 Saa han truende talte. Om Hiin dog ei Hundene reves.
185. Hundene bort fra ham drev hiin Datter af Zeus, Aphrodite,
 nattlig og daglig; ham selv med vellugtende Olie salved'
 himmelst af Art, at han ei skulde briste ved steds at støbes.
 Over ham Dække af blaamende Skye bredte Phobus Apollo,
 lige fra Himlen til Jorden; den sluttede heelt om den Jordplet,
 190. hvorpaa Liget var strakt, at ei hastigt det mægtige Soelkin
 skulde fortæerrende sive hans Hud omkring Sener og Lemmer.
 Heller ei brændte endnu ret Baalet for døde Patroklos;
 derfor sig andet i Hu satte fodsnaare ædle Achilles,
 affides stod han fra Baalet, af Vindene to han sit Dæg gav,
 195. Nordvind og Vestvind det var. Dem herlige Gaver han tilbød.
 Ghdende Offer af gyldne Pokal, indstændigt dem bad han,
 bidhen at komme, for snartligst med Ild at opløse den Døde,
 op kun at Baalet til Brand maatte puffes. Da hurtige Iris,
 hun, som hans Bøn havde hørt, til Vindene ilede som Budsfab.
200. Disse ved Zephyr, som aander med Fynd, sadde samlede inde
 Gjestebudsmaaltid at nyde; hos dem stod nu hurtige Iris
 paa Steentærskelen brat; saasnart de paa hende fik Die,
 alle opstode i Hast; hver bød hende Plads ved sin Side.
 Dog for at sidde hun vægrede sig, men saa hendes Ord lød:
 205. Ei skal jeg sidde. Jeg vandrer igjen til Ozani Strømme,

- til Ethiopernes Land — Hekatomber man der just bereder
 Guberne — for at jeg der min Deel kan af Offeret nyde.
 Boreas! Dig nu Achilles — og Dig, høitsusende Zephyr!
 beder at komme; berhos og anseelige Gaver han lover —
210. at I oppuste det Baalet til at brænde, paa hvilket er hentlagt
 Helten Patroklos, for hvem dybt sukke nu alle Achæer.
 Saa dem tistalede hun og gik bort. Men disse sig skyndte
 op med umaadelig Eusen, og samlede Skyerne for sig.
 Hurtigt til Havet de blæsende kom, og sig Bolgerne reiste
215. under den kraftige Pust; til landlige Troia de kom nu,
 styrte' paa Baalet sig hen — høit bragede væltige Fld da.
 Natten igjennem de fælles paa Baalet bød' Luen at hvirvle,
 pustende heftigt; men Natten igjennem den snare Achilles
 ud af gyldene Staal med rundbreddet Bøger ihænde
220. osende Wiin, den paa Jorden hengød og befugtede Støvet,
 kaldende, atter og atter, paa Sjelen af arme Patroklos. —
 Net som sig jamrer en Fader, naar Been af en Søn han maa brænde,
 Brudgom endnu, og hvis Død skæder arme Forældre i Waande,
 saa sig og jamred Achil, da sin Staldbroders Been han opbrændte;
225. Bøiet og langsomt han gik omkring Baalet og sukkede jevnligt.
 Op nu Lucifer steg for Lys at bebude paa Jorden,
 han i hvis Fjed guldfloret Aurora sig breder paa Havet,
 da først Branden i Afmagt hensank og op hørte Luen,
 Windene da tilbage igjen gik og Hjem sig begave,
230. hen til det thraciske Hav, som stønned' i bølgende Brede.
 Pelei Søn nu fra udbrændte Baalet affides begav sig;
 Nødig han lagde sig ned; snart kvægende Sovn overkom ham.
 Men med Atiden hans Mænd kom sammen i talrige Stare;
 Parmen og Bulbret af dem, da de nærmere kom, ham opvakte.
235. Reisende op sig, han sad, og tiltalte med saadanne Ord dem:
 Atrei Søn! og I Andre, af alle Achæer de Første!
 Baalet udslukke I først med Wiin af merkerød Farve

- beelt, og saa langt, som Luernes Kraft sig har strakt; og derefter
levnede Been af Menestii Søn, Patroklus, vi samle,
240. nolie affondrende dem — og jo lette de ere at kjende,
midt da paa Baalet han lagdes, men alle de Andre affibes
yderst paa Randen opbrændtes isfæng, baade Heste og Stridsmand —
diese i Skaal udaf Guld vi da under dobbelte Fædtlag
sætte vil hen indtil selv jeg omsider skal gjenmes i Drus:
245. Gravhøi, ei spæderlig stor, jeg end at opdyngte paahyder;
middelmaadig den være endnu; men den Grækerne siden
bred kunne gjøre og høi, I nemlig, som endelig her mig
levende over ved Flaaden med tætlagte Aaregang levnes.

- Saa han talte, og hurtig fodsnare Pelide man adløb;
250. Forst saa udslukte de Baalet med Biin af mørkerød Farve;
lige saa vidt, som sig før strakte Luen, nu styrkede Affen.
Dernæst, med Graad, man de hvidnende Been af godmodige Stridsvoen
samleb' i gyldene Skaal, og dem skjulte med dobbelte Fædtlag,
stilte i Teltet dem hen, og med siintvævet Linned dem omgav.
255. Gravstedet nu man betegned' i Kredts, og Grunden man lagde
Baalet omkring, og den smuldbrede Jord man derpaa opstø.

- Høien saasnart den blev kastet, de høst vilde gaar, men Achilles
Folket forsamlet end holdt, og til Sæde det bragte i vidt Kredts;
førte fra Stibene Kampenes Løn, Trefodder og Redler,
260. Heste derhos, saa og Væler, og Dyr med vældige Hals
samt Hjøntbæltede Dvinder, og Staal, som var glindsende fløbet.

- Forst for hurtige Kjørsel omkaps han hæderlig Stridsløn
fætte til Priis: En Dvinde, som Hjon var og kyndig i Gjerning,
trefodet Redel med Hanker, som Amphorer tyve og to holdt.
265. Dette var Forskemands Priis; han bestemte den Anden en Hoppe,
sexaarig, aldrig betvungen af Nag, med et Muulæsel drægtig.
Tredie Mand han bestemte en Redel, af Luen urørt end,
Hjon, og som Amphorer fire vel holdt, og af Kinnende Hvidhed.
Nu for den Fjerde af Guld han frem satte tvende Talenter,

270. og for den Fjende en Skaat, som var dobbelt og ildfri, han satte.
 Derpaa han sig op, og saa til Achæerne talte:
 Atrei Søn! og I andre Achæer med Skinnebeensplader!
 Rudste de Præmier her opfordrende ligge i Kredsen. — —

287 — 305.

- Saa talte Pelei Søn, men de hurtige Rudste sig reiste.
 Langt for de Andre da op stod Eumelos, Heltenes Hovding,
 elskede Søn af Admetus, i Kunsten at kjøre udmærket.
 290. Næst efter ham Lybiden stod fram, Diomedes, den kjeffe;
 troiffe Heste han spændte i Lag — dem fordem han fræto;
 Veneris Søn — men ham selv fra Døden befri'de Apollo,
 Dernæst Attriden stod op, gulblokkede Drot Menelaus,
 ædel af Byrd, og de hurtige Ros under Laget han spændte:
 295. Ette, som var Agamemnon's, og berhos sin egen Pedargus;
 hiin til Attriden forærte Anchisii Søn Ethopolus,
 ham til en Ekjent, for ham ei til hoitbygte Troia at følge.
 Hjemme saa gjerne han blev, thi i Dverflod havde ham givet
 Jupiter Rigdom; og nu han i vidtstrakte Sicyon boede.
 300. Denne i Laget han spændte, og stærkt til at løbe dens Hæ stod.
 Fjerde Antilochus var, som ordned' skjenmækkede Heste,
 hæderbeprydede Søn af Nestor, den modige Hovding,
 Melei Et, og for ham nu de Gangere fødte i Pylus
 Bognen med hurtige Fjed drog seim, hans Fader ham nær stod
 305. givende klygtige Raad, skjont selv allerede han klog var.

321 — 447.

Femte i Rab Meriones skjenmækkede Gangere fliste.

- Derpaa de stege tilvogns, da (i Hjelmen) Enhver sik sit Lod sagt.
 Disse nu rysted' Achil; først faldt det for Sønnen af Nestor,
 unge Antilochus — derpaa det faldt for Hovding Eumelus;
 355. dernæst for Atrei Søn spydkærdige Helt Menelaus.

Mæst efter ham Meriones tilfaldt det at kjøre; og sidst nu
Tydei Søn, som den tapperste er, sine Heste skal drive.

Der de nu stode i Rab, og dem Maalet anviste Achilles
fjernt paa den bandede Slette: og did han som Opsynsmand sendte
360. Phoenix, den gudlige Mand, som fordum hans Faders Drabant var,
Farten opmærksom at pæse, og Sandhed om den at berette.

Disse nu alle i Rab over Hestene Vidstene svinge,
dem og med Tommerne fløge, og heftigt med Ord dem tiltalte
fulde af Iver; men disse i Hast fore frem over Sletten,
375. hurtigt fra Skibene hen de lod' staae; under Bringerne Støvet
opstampet hævede sig som en Sky, og stod som en Laage;
Mankerne reiste sig høit, og slagred' i susende Windstreg.

Hjulene snart stødte an imod nærerig Jord, og derefter
snart høit oppe i Luften de fløi, medens styrende Helte
370. stode paa Bognene fast; hos Enhver høit bankede Hjertet
higende Seier at vinde. Enhver haardttaalende spored'
an sine Heste, men de gjennem Støv fore fremad paa Banen.
Men da til yderste Maal havde' naaet rastløbende Heste,
atter til graanende Hav de lod' staae. Sin Færdighed hver da

375. viste, og Farten anstrængte med Hestene; hurtigen derpaa
Pheretiadens de fodsnaare Hopper hans Bogn bragte forud;
nærmest ved dem Diomedes modaaubende Hingster fremføre,
Troer af Race; dog langt ei tilbage de bleve, men nærved
stabigt de Bognen forfulgte, ret som de deryp vilde springe.

380. Cumelus af deres Kande paa Ryg og paa valdige Skuldre
varmedes, thi over ham deres Hoveder holdt de i Farten.
Nu han ham sikkert forbi havde kjørt, eller Seiren gjort tvivlsom,
havde paa Tydei Søn ei vrod været Phoebus Apollo;
han ham af Haanden udslog den skjønne og smidige Svøbe.

385. Ham nu af Dinene Laarterne randt, og han harmedes svartlig
fluende Cumeli Hopper med vorende Hurtighed rende,
mens sine Hingster han sagtnes fornam, da de mærked' ei Svøben.

- Ei var det skjult for Minerva, at Phoebus med Svig havde skadet
Tydei Søn, men i Hast han heniler til Heltenes Hovding,
390. giver i Haanden ham Svøben, og Kraft hun i Hingsterne vækker.
Derpaa til Søn af Admetus hun ilede hen i sin Brede,
passende Lag sønderbrød ham Gubinden, og derpaa hans Hopper
steiled' tilside paa Veien, og Vognstangen dybt gik i Jorden;
selv hæn af Vognen med Hovedkulds Fart over Hjulet nedstyrter,
395. rundtom forslaget han blev da paa Armene, Munden og Næsen,
Panden ved Bynene haardt blev forstødt, og ham Dinene derfor
fyldtes med Taarer, og selv klartlydende Stemme ham qualtes.
Midlertid Tydei Søn heelhovede Hingster forbi drev;
langt for de Andre forud han jog frem, thi Gubinden Athene
400. Hurtighed Hingsterne gav, og ham selv bragte Hæder ihænde.
Dernæst Attriben kom frem, guulhaarede Drot Menelaus.
Hefstigt Antilochus nu til Faderens Gangere talte:
Fremad! Afsted! og i hurtigste Fart Eders Lemmer I strække!
Ikke med hine i Løbet at kappes jeg Eder vil kyde —
405. — hine, den tappre Tybides, thi dem har Gubinden Athene
nylig til Hurtighed vakt, og ham selv har hun Hæderen tildeelt;
men hentes ind de Attribiffe Heste, og nøler dog ikke!
Hurtigt afsted! at med aabenbar Spot Eder ei overøser
Udse — en Hoppe. — Fortræulige Dyr! Hvi gaar I saa langsemt?
410. Saa meget siger jeg her, og det skal i Gierning udføres,
Pleie for Eder ei meer hos Nestor, Heltenes Hovding
være der skal; Eder strax han med stærpede Kobber skal dræbe,
derfom ved Eder, I Træge! vi vinde den ringere Priis kun. j
Men hentes ind ham, og iler kun fort med den muligste Snarhed!
415. Saa meget selv skal jeg passe med Kløgt, og smild skal jeg agte
at jeg paa snevreste Veie jager om ham — mig kluffer den Plan ei.
Det var hans Ord; men disse for Trusel af Hovdingen bange,
mere end forhen forstærkede Farten en Tid kun; og snart nu
modig Antilochus vaer i Huulsvien kliver en Snævring;

420. her var i Jordan en Rist, hvor Vandet, forsamlet i Uveir,
Veien tilbeels havde brudt og Grunden udkaarret i Dybde;
her Menelaus forsigtigen styrer for Trængsel at undgaae.
Men nu Antilochus rask dreier af heelhovede Heste
udenfor Veien, og holdende lidt sig til Siden han jager;
425. bange blev Atrei Søn, og nu til Antilochus raabte:

Ikke forsigtig Du kjører, Antilochus! Stands Dine Heste
Veien er trang; men ret strax jag i videre Rum kun forbi mig,
at os ei begge Du skæder, hvis her med Din Bogn stødet an Du.

- Det var hans Ord men Antilochus end langt stærkere frem sag,
430. svingende susende Vidst, og lod som et Ord ei han hørte.
Langt, sem en Diskus omtrent kan fare fra Slyngerens Skuldre,
naar den en Yngling har kastet, for blomstrende Styrke at prøve
saa langt Hestene forud han drev, men tilbage da bleve
Atrei Søns, thi han selv med Forsæt at jage dem undlod,
435. at ei ved sammen at støde paa Veien de Heste med heel Hov
velgjorte Vogne omkring skulde kaste, og Heltene selv da
ned skulde styrte i Støvet, imens kun til Seit deres Hu stod.
Ejendende talte til ham gunsthaarede Helt Menelaus:

- Ei nogen Dødelig kan Dig, Antilochus! mestre i Galsskab.
440. Lykke paa Reisen! Dig klog vi Achæer vist ei ville kalde.
Dog skal for saadan en Faet ei Prisen Du faae paa et Skin blot.
Det var hans Ord, og til Hestene nu han kjendende sagde:
Ikke mig standse I her! Ei nøle I træge i Sindet!
Disse maae Lemmer og Deen, alt længe jo trattede, svigte
445. forend med Eder det skeer; de begge jo Ungdommen savne.
Det var hans Ord; men disse af Frygt for Hovdingens Tilraab,
løbe end stærkere frem, og snart de indhentede hine.

- Medens han talede saa Lybiden i Garten kom nær til;
500. Vidsten han svinged' bestandigt i Luften, men ogsaa hans Heste

Hævende høit sig i vælbige Spring snart Veien fuldbente.

Uophørlig paa Styrreren Stank blev kastet af Støvet;
Bognen, med Gulb og med Tin ved fuldkomne Kunst forarbejdet,
fulgte i Fart raskfobede Heste, og ikke ret meget

505. var der af Skinnernes afstrykte Spor blevet efterladt bagved
øverst i fineste Støv, thi med Til havde Hestene fløjet.
Midt nu i Kredsen han holdt, og vælbigen Sveden den udbød,
frømmende ned over Hestenes Manker og Bringer paa Jorden.
Selv til Jorden nu ned sprang Helten fra glimrende Bognstol,
510. smidige Vidst imod Laget han lænede; heller ei seen var
fribbare Sthenelus, men med en Fart Kampslønnen han borttog;
til sine modige Staldbrodre gav han at bortføre Qvinden,
ogsaa den hankede Kebel at tage; selv koste han Spandet.
Næst efter ham Meleiden Antilochus drev sine Heste,
515. mere ved List end ved Fart han forbi Menelaus var kommen;
Men Menelaus og selv drev nær sine hurtige Heste.
Lige saa vidt som fra Begnhjulet staaer den Hest, som en Høvding
rask drager hen over Sletten med Bognen i udstrakte Fjirspring;
Hjulenes omgivne Rand kun berører med yderste Ende
520. Haaret i Halen; saa nær maa den løbe, og ei er der megen
Plads mellem Hesten og Bognen imens over Marken den løber;
lige saa vidt var Ariden fra tappre Antilochus bleven
bagved i Farten, skjønt først han en Skudsteenskaf var tilbage;
men han indhentede ham snart, thi Kræfterne mærkeligt vorte
525. hos Agamemnon'ske Hoppe den stadseligtmankede Urthe.
Hadde for Begge tilmaals kun et længere Løb været fastsat,
hadde han jaget forbi ham, og Tivolen om Seieren hævet.
Men Meriones, den diærve, der tjente som Svend Idomeneus
fulgte paa Rastespydsfart Menelaus den hæderberømte;
530. seneste vare i Farten for ham skjøntmankede Heste,
mindst ogsaa selv var han øvet at kjøre en Bogn i en Kampseeg.

Endelig sidst efter alle de Andre Admetus's Søn kom
fyrende skjæntgforte Vogn og drivende Hestene for sig. — —

653 — 785.

Dernæst for vælbige Kampen med Næver han Præmier satte,
taalige Muntæsel førte han frem, og i Kredsen han bandt den;

655. separatis var den, utæmmet endnu, og ei let at betvinge:
for den Besejrede satte han frem rundbreddede Væger;
derpaa han reiste sig op, og saa til Achæerne talte:

Utrei Børn og i Andre med Beensfinner klædte Achæer!

Herom til Kamp vi af Heltene tvende opfordre — de bedste —

660. at med besvæbnede Næver de kæmpe, og hvem da Apollo
Seier i Evkampen giver, og alle Achæer det indsee,
han føre taalige Muntæsel bort, og til Teltet han vende;
men den Besejrede kun rundbreddede Væger skal tage.

665. Det var hans Ord, snart reiste en Mand sig, som tapper og stor var,
øvet i Kampen med Cestus — Cpeus, en Søn af Panopeus,
Haanden paa taalige Mule han lagde, og derpaa han udbrød:

Hid træde Manden, som føre skal bort rundbreddede Væger!

Mulen, jeg mener, skal ei nogen anden Achæer bortføre,
sejrende ved sine Næver, thi mig som den Første jeg priser.

670. Er det ei nok at i Feldten kun lidet jeg gjælder? Ei blev det
givet en Mand, at i Ulting han kynlig kan være og øvet.

Dette kun siger jeg her, og mit Ord skal i Gjæring udføres:

Huden jeg skænger ham dybt, og ham Benene sønder jeg knuser,
derfor ham bør Secundanter i Mængde at være ved Haanden,

675. bort ham at føre, betvingen af mig under mægtige Hænder.

Saaledes taledes han, men de Andre forstummede alle,

ene Eurpalus op sig da reiste, den gudlige Kæmpe,

Søn af Mecisteus var han, den Salaionidiske Herfær,

han, som engang til Theben kom hen, da død var Oedipus,

680. Liigsfærd at holde, og der han besejrede alle Admæer.

- Ham nu Tydiden, beramt ved sin Landse, beviste sin Drøha,
 muntrende op ham med Ord, thi saa gjerns ham Seiren han undte.
 Forst han nu rakte ham hen det skjermende Vælte, og derpaa
 kunstigt berebde Remmer af Wildstaders Hud han ham skjente.
685. Da de sig saa havde rustet, i Midten af Kredsen de frem gik.
 Fremad og høit deres valdige Hænder udstrækkende begge,
 sammen de stødte, og blandede bleve de vægtige Næver,
 frygtelig Knagen fra Kinderne hertes, og Sveben i Strømme
 ud gennem Lemmerne brød. Frem styrkede kjeffe Speus
690. slog ham paa Rinden, da om sig han saar, men ei heller nu længer'
 fræende blev han, thi kraftløse sank hans velbyggede Lemmer.
 Som naar ved mægtige Vande af Boreas Fjken den fylles
 op mod den tangrige Bred, men skjules af skummende Bølge,
 faaledes, slagen, han styrrende faldt, men den kjeffe Speus
695. reiste med Haanden ham. Elskede Stridsvenne: stode omkring ham,
 de gennem Kredsen ham bort nu førte med vakkende Fodder.
 Etyrkende Klumper af Blod han oplastede, Hovedet hangte,
 daanet han var, da de førte ham hen og lagde ham blandt sig,
 Selv gik de hen for hans Priis, rundbreddede Væger, at hente.
700. Strax nu Peliden den tredje Klasse af Præmier satte,
 visende Grækerne offentlig dem for valdige Bryden.
 Seireren gaves en trebenet Kedel, som stor var og ildfast,
 den tolv Dyr i Værd indbyrdes Achæerne dømte,
 for den Besæerde satte han frem ud i Kredsen en Kvinde,
705. kyndig i mange Slags Gjerning, for tvende Par Dyr vurderet.
 Selv han da reiste sig op, og saa til Achæerne talte:
 Frem træder I, som paa saadan en Leeg ville gjøre en Prøve!
 Det var hans Ord, og valdig stod frem Telamoneren Ajax,
 ogsaa den kloge Ulysses stod frem, stærkt dreven i Snildhed
710. Deltet de spændte, og derpaa i Midten af Kredsen de traabte,
 favnende fast hinanden de grebe med kraftfulde Hænder;
 set som et Kobbelt af Sparrer, som kyndig Tømmer forbinde,

- heit for paa Huset at staae, og at væрге mod Vindenes Anfald.
 Nyggene knagede, medens af Kæmpernes vældige Hænder
 715. trykkede bleve de haardt, og den fugtige Svøb brød igjennem.
 Hævelser ogsaa i Høbetal op paa Sider og Skuldre
 spilde med styrkede Blod sig hæved'; men selv uophørligt
 Seiren de stræbte at vinde, og skjönt forarbejdede Trefod.
 Ei var Ulysses istand til at svinge og kaste til Jorden,
 heller ei Njar det var; thi Ulysses ham mægtigen modstod.
 720. Da sig at lede begyndte de panserbeklædte Achæer;
 ogsaa tilorde da tog Telomaniske Njar den tappre:
 Hæderde Søn af Laertes — i Snildhed drevne Ulysses!
 Fæld eller taal at Du fældes, som Jupiter selv det vil søie!
 725. Deemed han hæved' ham op; men Ulysses forglemte sin Kløgt ei,
 tagtil i Hasen han slog ham behændigt, og spredte hans Kræfter,
 stødte ham baglænds mod Jorden, og selv paa Bryttet Ulysses
 styrkede. Folket det skued' forbausset og fuld af Forundring.
 Dernæst ham hæved' igjen den dristige ædle Ulysses,
 730. lidt kua fra Jorden han lettede ham, høit bar han ham ikke;
 derpaa han stængede Benet omkring ham; til Jorden faldt begge
 jevnsides, nær ved hinanden, og stemt dem besudlede Støvet.
 Treble Gang de paa ny skulde op have reist sig og kæmpet,
 dersom Achilles ei selv havde reist sig og standset dem begge.
 735. Længere stride I ei, eller plage hinanden med Haardhed!
 fælles er Seiren, og lige Belønning I skulle erholde.
 Liger da bortf. at og andre Achæer om Priis kunne kæmpe.
 Det var hans Ord, og ham hurtigt de villigen horte og løde;
 Støvet de tørrede af sig og derpaa sig Klæder iførte.
 740. At tre Belønninger frem for et Beddeløb satte Peliden,
 solverne Skaal, som kunstig var gjort; sex Amphorer fulde
 kunde den rumme; i Skjønhed især den overgik alle
 meget, thi snildt havde gjort den de kyndige Nestor i Sidon;
 Mænd fra Phoenicien havde den ført over graanende Bølge,

745. Hilet i Havnene frem den og Thoas den Kjenket til Gave;
men for at løse Lycaon, som Priami Søn var, foræret
hadde den Sønnen af Jason, Euneus, til Helten Patroklus.
Denne Achilles nu satte til Priis ved sin Stalbroders Liigfærd;
den som var lettest og snarest tilfods Kulde Præmien vinde.
750. Men for den Anden en Stud han bestemte, som stor var og fedet
og for den Sidste af gylden Talent han bestemte det Halve;
derpaa han reiste sig op, og saa til Achæerne talte:
Frem træder I, som paa saadan en Leeg ville gjøre en Prøve!
Herpaa sig reiste i Hast Dilei hurtige Njar
755. Dgsaa Ulyses den Vise og derefter Sønnen af Nestor,
brave Antilochus, som blandt de Yngre vor hurtigste Løber.
Der de nu stode i Rad, og Achilles Maalet dem viiste;
derpaa fra Skranken de Løbet anstrængte; og snartlig derefter
først blev Dilei Søn, efter ham løb den ædle Ulyses
790. temmelig nær, og saa nær, som ved Bryttet af velklædte Qvinde
Skjyten i Væven den løber, som kyndig hun driver med Haanden,
dragende Spolen, til Kendingen tet, og nær hun sig holder
Væven med Bryttet, saaledes Ulyses løb nær ham og bagved
trykte med Foden hans Spor før Støvet det end kunde reise.
765. Hen i hans Nakke sin Kande udblæste den æble Ulyses,
løbende steds med Fart, høit raabte da alle Achæer
ham, som for Seieren skyndte sig, til, og opflammed' hans Attraae.
Men da mod Enden paa Banen de kom, uden Ophold Ulyses
til blaasiet Athene sig vendte, og bad i sit Sind saa:
770. Hør mig Gudinde! kom gunstig som Hjelperste her mig i Løbet!
Dette han bedende sagde, og Pallas Athene ham hørte,
lette hun gjorde hans Lemmer, hans Fødder, og Hænder foroven.
Jusf som de nu vilde frem til de udsatte Præmier springe,
snublede Njar i Løbet, thi svækket ham havde Minerva.
75. Der, hvor af bøgende Drev, som flagedes, Skarnet var kastet,
hvilke Patroklus til Hæder ihjel fodsnaare Achil slog,

- opfyldt han fik udaf Dyrernes Skarn sin Mund og sin Næse;
Skaalen fik derfor til Sie den modige ædle Ulysses!
thi nu han lob ham forbi; men Dren tog vældige Njar:
780. Der nu han stod, og paa Bildorens Horn han med Hænderne fast holdt,
spyttende Skarnet af Munden, og saa til Argiverne talte:
Vee mig! Gudinden har svækket mig Fodderne vist; hun jo pleier
ret som en Moder at følge Ulysses, og altid ham hjælpe.
Det var hans Ord; men de Alle, oprømte i Sindet beloe ham.
785. Derpaa Antiloehus kom, og kun ringeste Præmie vandt han.

798 — 895.

- Atter nu Pelei Søn førte frem langtskyggende Landse,
bragte i Krebsen den hen, saa og Skjoldet tilligemed Hjelmen,
800. Carpedons Vaaben det var, som Patroklos af ham haande plyndret.
Staaende op, han paa følgende Viis til Achæerne talte:
Tvende om Rustningen her jeg opfordrer, de kjeleste Helte
Vaaben ikklædte, og tagende frem hudstjærende Kobber,
indbyrdes Styrke at prøve i hele Forsamlingens Paasyn.
805. Den af dem begge som først kan række til snehvide Krop hen,
trange med Saar gennem Rustning, til mørkrøde Blod under Huden,
ham vil jeg Sværdet forære med sølverne Nagler beslaget,
Hjont og i Thracien gjort; jeg fra Asteropæon det selv tog.
Rustningen her skulle begge i Sølvedskab tage og føre,
810. rundeligt Maaltid jeg selv frem sætte Skal for dem i Teltet.
Det var hans Ord, og da op Telamoneren Njar sig reiste,
ligesaa reiste sig Tydei Søn, Diomedes den kjele.
Da de sig hør paa sin Side af samlede Kreds havde rustet,
begge i Midten de mødtes til Kampen med luende Attraae;
815. frøgteligt var deres Blik, og forbausede alle Achæer.
Men da hinanden de nær vare komne, imedens de frem gik,
tregange sammea de styrtes' og tregange stødte de nærvæd.
Derefter Njar paa Skjoldet, som glat var og afrundet lige,

- flakte, men videre ei, thi Brynien værged' forinden ;
 820. Derimod Lydei Søn kun udenfor Skjoldet det brede
 altid forsøgte til Halsen at sigte med skinnende Spydsod.
 Nu var det kommet saa vidt, at Achæerne, bange for Hjar,
 bode dem Kampen at ende, og Prisen at dele i Liigthed.
 Derpaa til Lydei Søn giver Helten det vældige Slagsværd,
 825. rækkende ham det med Skeden og Beltet, som kunstigt var faaret.
 Herpaa Peliden af udannet Malm frem satte en Masse,
 den kunde Etion fer omtumle med vældige Kræfter.
 Efter at ham havde sælbt den fodsnaare ædle Achilles,
 Massen henførte til Skibene han mellem mangefold Bytte.
 830. Nu stod han op, og med saadanne Ord til Achæerne talte :
 Frem træder I, som paa saadan en Leeg ville gjøre en Prøve!
 Havde man end langt borte en Strækning af frugtbar Agre,
 Fulde i Løbet af fem omgaaende Har man Metal dog
 have til Brug, og for Jern i Forlegenhed sikkert ei Fulde
 835. Hyrde til Staden gaae hen, eller Høfskær — selv gav man Forraad.
 Det var hans Ord; da stod op Polypoetes, ei vant til at vige
 ogsaa Leontes sig reiste, den tappre, som Guderne lig var,
 endelig og Telamoneren Hjar og ædle Epeus.
 Der de nu stode i Orden, og Massen tog ædle Epeus
 840. slængte den svingende hen; under Latter af alle Achæer.
 Derpaa den anden i Røden, Leontes den tappre, den kaster
 Ardie slængte den Sønnen af Telamon vældige Hjar
 ud af sin mægtige Haand, langt udenfor samtlige Mærker.
 Men da nu Malmen tog op Polypoetes, ei vant til at vige,
 845. lige saa langt, som sin Stav bort fra sig en Hyrde kan kaste,
 (vældigen farer den frem gennem sluttede Hjørde af Drex)
 lige saa langt han i Kastet kom frem for de Andre; et Raad lod.
 Dy stode Denerne da af den vældige Helt Polypoetes,
 Prisen, som Høvdingen vandt, til de drægtige Skibe at føre.
 850. Derpaa for Skytter ned Bue han; Jern gav til Kastespyds-spidsen,

dobbelte Stridsører ti, og af enkelte ligesaa mange.

855. Maffen han reiste nu op af en Enkelt med blaamalet Forstav
 fjernt paa den sandige Bred, og til denne han frygtsomme Due
 knytted' med tyndeste Traad omkring Hoden; paa denne nu bød han
 flyde med Pile tilmaals. Hvo frygtsomme Due kan træffe
 tage de dobbelte Ører, og bringe til Veltet dem alle;
 derimod den som kun Traaden kan træffe, og Fuglen forfeiler,
 ringere Skytte er han, og han faaer kun de enkelte Ører.

860. Det var hans Ord, og da op stod Zencr den vældige Høvding,
 op Meriones og stød, Idomens den bygtige Stridsvend.
 Mærkede Lødder i Kobberne Hjelm de nedlagde, og rysted';
 Zencr ved Løddet blev første til Skud, og i Hurtighed Pilen
 fjed han fra Buen med Vælde; men Guden han ei havde lovet,
 at han af tidlige Lam vilde offre en Høn Hekatombe.

865. Derfor ei Fuglen han ramte, thi det ham misundte Apollo,
 Traaden han derimod traf, hvor den Fuglen holdt bunden ved Benet
 ganske den smerteopvækkende Pål klar Traaden igjennem;
 Duen derefter sig svingede op imod Himlen, men ned faldt
 Snoren paa Jorden. Uværerne raabte med lydeligt Bisald.

870. Derpaa med ilende Hast Meriones af Haanden udrev han
 Buen; men Pilen alt før til at flyde han havde tilrede.
 Derpaa han loved i Hast langtflydende Phoebus Apollo, |
 at han af tidlige Lam vilde offre en Høn Hekatombe.

875. Høit uuder Skyerne fanger i Sigt han den frygtsomme Due,
 mens den sig svinger i Krets han midt under Vingen den træffer;
 heelt farer Pilen igjennem, og atter tilbage i Jorden
 styrrende lige for Merions Fod den sig sætter; men Fuglen
 sætter paa Maffen sig ned af Skibet med blaamalet Forstav,
 soag den sin Hals lader synke, og vidt sine Vinger den breder;

880. snart af dens Lemmer nu Kanden soer ud, og fra Stangen den langt hen
 styrrende faldt; det fluede Folket og undrede høitlig.

Bort Meriones de ti Stridsører da alle til sig tog,
Teucer de mindre kun fik til de brægtige Skibe at føre.

Endelig Pelci Søn satte frem langtskyggende Landse,
885. ogsaa en Keber — ubrændt, og saa god som en Dre — med Blomster,
fik i Krebsen det Alt; spydkastende Mænd sig da reiste.
Op stod Utrei Søn, vidtherkende Drot Agamemnon,
op Meriones og stod, Idomens den vældige Stridsføvend.
Disse taltale derefter den fodsneare ædle Achilles:

890. Utrei Søn! Vi jo vide, hvormeget Du overgaar Alle,
nemlig hvor meget i Kræfter Du er og i Landse fortrinlig,
Prisen Du derfor behold, og til brægtige Skibe tag med Dig,
derimod Spydet vi give til hæderlig Helt Meriones,
dersom det saa kun behager Dit Sind; mit Forlæg det er kun.

895. Det var hans Ord, og ei Heltens Drot, Agamemnon, ham modstod.
Landse, med Søbber besjagen, man gav Meriones; men hin Helt
talte Herolden Taltybius hen sin fortrinlige Stridsløn.

Af Æneidens 4te Bog.

B. 42 — 71.

Men paa den følgende Morgen, da Stjernerne alt vare vegne
kort for den lysende Dag, sine Mænd til Forsamling fra Stranden
kaldte Æneas, og talte til dem fra Toppen af Høien:

45. O Dardanider! I Kjække! I Slægt af de mægtige Gudr!
Krebsen af Aret just nu ved de løbende Maanedet fyldes

- efter at Levninger her ei og Veen af min gudlige Fader
 stædte til Gjemme i Jorden og viede Sørgefærdsaltre,
 Altsaa, den Dag — som jeg seer — er forhaanden, som smertelig altid,
 50. altid og hæderlig holde jeg skal, saa I Guder det ville,
 Enten jeg den i getuliffe Syrtter landsflygtig tilbringer,
 eller mig holder argoliffe Hav eller Byen Mycene,
 aarlige Løfter jeg dog og i Orden høitideligt Optog
 sætter i Værk, og for Gaver, som ret er, jeg Altre opbygger.
 55. Nu uvilkaarligt igjen ved min Faders Veem og hans Afse
 ei uden Plan — som jeg mener — og ei uden Gubernes Ledning,
 ere vi her, og venstabelig Havn have naaet efter Modhør.
 Altsaa velan! Lad os alle med Glæde ham Hæder bevise;
 bede om Windenes Gunst, og at saa mine Offere aarlig,
 60. efter at Byen er bygt, ham i viede Templer jeg bringer.
 Eder af Drex et Fær giver troilffe Værling Aesttes,
 alt efter Skibenes Antal, til hvert; I Penaterne byder,
 haade fra Fædrenehjemmet til Gjest, og fra Bærten Aesttes.
 Derpaa, saa snart som den niende Morgen for Mænnester gunstlig
 65. bringer Aurora, og Jorden med Straaler udriver af Mørket,
 først jeg for Teucererne frem sætter Prøve i hurtige Skibsfart.
 Den som er færdigst i Løbet tilføds og paa Kræfterne skoler,
 Den der som Mæster tør træde i Kredsen med Spyd og med Pile,
 eller og den, der sig drifter en Kamp at levere med Cæsus —
 70. Alle de møde, og vente fortjente Belønning for Seiren.
 Røder med Fromhed tilhøbe, og Lov I om Tindingen sætter!

- Endelig kom den forønskede Dag, og den niende Morgen
 105. Phaetons Heste med skraalende Glands fremdroge af Mørket.
 Nygtet og Navnet af store Aesttes de Naboer alle
 hid havde kaldt, og i munter Forsamling de Strandbredden sploste

beels for at sees *Teneaderne selv*, og tilbeels for at stride.
Gaverne først for af alle at sees fremlagdes i Rundkreds,

110. lige i Midten: de hellige *Reblier* og grønnende *Krandse*,
Seirernes Mærker til *Seirernes Priis*, baade *Waaben* og *Klæder*:
farved' i *Purpur*; af *Selv* og af *Guld* sattes hele *Talenter*;
Derpaa fra *Midten* af *Høien Trompeten* forkyndede *Legen*.

Først sig — som lige — indlade i *Striden* med vægtige *Kar* r

115. udsøgte *Seilere* fire i *Dalset* af *Skibenes Mængde*:
Mnestheus styred' den hurtige *Priis* med modige *Roerfolk*
Mnestheus, snart en *Italier*, *Fader* for *Memnisk* *Stamme*.
Gyas derefter *Chimæra*, *Colossen* af *uhyre Mæsse*,
stor som en *Bye*; den *dardanisk* *Ungdom* i *tre dobbelt Række*
120. dreve den frem, og i *tre dobbelt Råd* sig *Karerne-hæved'*;
ogsaa *Sergestes*, som *Navnet* har givet den *Sergisk* *Stamme*,
stunder tilføes paa den store *Centaur*, og *Gloanthus* paa *Scylla*,
malet med *Blaat*; fra *Gloanthus* nedstammer *Eluentisk* *Romer*.
Ude i *Seen* en *Banke* der var; for den *stumme* *Strandbred*
125. lige den laae; *undertiden* den sank, naar *heftigt* den *stoge*
Bølgerne, naar for den *barste* *Nordvest* sig *Stjernerne* *skjule*;
men i det *rolige* *Beir* af den *spejklare* *Bølge* sig *hæver*
Fladen, og yder de *soelvante* *Maager* et *usikkert* *Standpunkt*.
Her nu af *Egenes Toppe* et *grønnende* *Mærke* *Uneas* —
130. *Høvdingen* — satte til *Tegn* for de *Seilende*, at de tilbage
vidste at vende, og der dreie om sig i *Løbet* af *Farten*.
Derpaa ved *Lod* de sig *Pladserne* *kaare*; paa *Skanderne* *stode*
Styretne selv, og de *straalte* af *Guld* og af *hædrende* *Purpur*.
Hele den *øvrige* *Ungdom* med *Lovet* af *Poplen* sig *omgav*,
135. og paa de *blotte* *Skuldre* med *Olie* salvet den *glindste*.
Med de paa *Lofterne* *sidde*, og *Armene* *strække* til *Karen*,
Iyttende *vente* de nu kun *Signalet*, og *havende* *banker*
Hjertet af *Frygt* og af *higende* *Længsel* sig *Roes* at *erhverve*.

Derpaa, da Ringende Tuba man hørte, fra Linien alle
 140. uden Forhåling sig skyndte med Fart, og i Luften et Raab be
 hæved' som Søemænd, og Havet, ved Armene pidftet, i Skum stød.
 Surer i Bølgen de fjere omkaps, og ganske sig nabner
 Havet, forstyrret ved Klarer og trekloftet Hage paa Stavnen.

286 — 339.

Strax, da tilende var Striden, sig skyndte den fromme Uneas
 hen paa en grønnende Slette, som rundt inden bugtede Banker
 Skovene fluttede ind, og i Midten af dalende Strækning
 var der en Kreds, hvor sig Helten, ledsaget af Tusinder mange,
 290. hen til Forsamling begav og paa gravet Forhøining sig satte.
 Her, dersom nogen har Lyft til at kappes i hurtige Løben,
 Modet han frister ved kostbare Gaver og Præmier sætter.
 Allesteds fra komme Teucrer i blandede Flok med Sicaner
 Nisus dog først og Euryaius — — — —

295. Skjøn var af Skabning Euryalus, blomstrende ogsaa af Ungdom;
 Nisus var Unglingens sømmeste Ven; efter disse nu fulgte
 Prindsen af Priami egen udmærkede Stamme, Diore's,
 Salius derpaa og Patron; af dem Acarnanien avled'
 Een; men den anden Tegøiske Slægt i Arcadien fødte.

300. Nu af Trinacriens Unglinger to, Helym og Panopes,
 vante til Skovene, Evenne til Følge for gamle Aestis,
 mange desuden, som Nyttet i Mørke alt længe har hyllet.
 Saaledes derpaa til disse i Kredsen Uneas's Død lød:

Fanger nu dette i Hu! Hid vender I Sindet med Glæde,
 305. Ingen af alle herfra skal sig uden en Gave forsoie.
 Tvende kretensiske Spyd skal jeg give, som glindse af Staalet
 dertil en tveegget Dre med indgravet Solv i Sivater;
 saadan en Hæder skal være for Alle. Belønning de trende
 Første kun faae og om Tindingen brandses med gule Oliven.

310. Første i Seiren en Hest skal bekomme, med stadeligt Bidjel, dernæst den anden et ypperligt Rogger, som bugner af Pile af den fortrinligste Art, og om Roggeret slynger af brett Guld rundt sig et Belte, som sluttet med fineste Welskenskænde. Tredie Mand maa ved denne argoliske Hjelm sig fornøie.
315. Albrig saa snart fik han talt, førnd op de sig stille; Signalet led, og i Hast de paa Banen sig skynde og Skranken forlade, kredende ud, som en Stye sig, og flux satte Maalet i Die. Første i Farten og langt foran alle de øvrige Nisus viser sig, snarere selv end Orkanen og Lynildens Vinger
320. Nærmest ved ham — fjænt nærmest — tilbage i kjendelig Afstand Salius følger, dernæst, endnu atter et Stykke tilbage, tredie Mand er Euryalus — — —
Efter Euryalus Helymus følger, og strax efter ham kom farende frem, og ham næsten i Hælene traadte Diorez,
325. hængende over hans Skuldre; og var kun lidt længere Banen, slap han fordi, og blev først, eller dog gjorde Seiren tvivlsom. Nu, i det yderste Løb næsten att, og trætte til Maalet selv de sig nærmøde flux, da Nisus paa flibrige Blodplet falder — den Stakkel! — just der hvor Blodet af slagtede Stude
330. slydende nys havde Jorden og grønnende Urter besugtet. Unglingen her, af sin Seier henreven, de vakkende Fodtrin styrede ei paa den Grund, han betraadde, men lige paa Næsen ned i det smudfige Dynd og det offrede Blod han omslyrter. Dog han Euryalus her og hans Kjerlighed ikke forglemte,
335. thi paa den flibrige Plads han sig satte mod Salius opreist. Denne da over ham faldt, omvæltet paa sandige Bane. Nu sig Euryalus viser, og hjulpen ved Smidthed af Wennen, er han den første i Fart under Klappen og lydeligt Wifald. Derefter Helymus kommer, og tredie Mand er Diorez.

Derpaa, da Løbet var endt, og han Gaverne ud havde delet:

”Nu des som Kjæthed og velberedt Mod hos Nogen i Brysket findes, saa hæve han Armene op med bevæbnede Næver!”

365. Det var hans Død. og en dobbelt Belønning han satte for Kampen. Geireren loves en Stud, som er dækket med Guld og med Krandsfe; for den Besejrede sættes et Sværd og en Hjelm til Opmuntring. Uden Forhaling sig strax med umaadelig Styrke fremstiller Dares, og reiser sig op under tydelig Mumlen af Folket.
370. Han var den eneste før, som med Paris var vant til at baxes; ogsaa ved Graven, hvor vældige Hector var stedet tiljorde, Geireren Dutes, med Krop af umaadelig Størrelse, han som kom fra Bedyrcien hid, og for Slægt af Amycus sig angav, slog han, og strakte ham døende hen paa den bleggule Sandgrund.
375. Saadan en Kæmpe var Dares, som først reiser op sig til Striden, visende frem sine vælbige Skuldre, og vekslede Slynger at strakte Arme omkring sig, og fægter med Stødet i Lusten. Nu søges Mage til ham, men ei Nogen af saadan en Mængde vover mod Manden at gaae og paa Hænderne Cestus at binde.
380. Strax han sig derfor, i Tanke, at Prisen fra alle han vinder, stiller for Fødderne hen af Aeneas, og uden Forhaling holder han Tyren i Hornet med venstre, og saaledes taler: Søn af Gudinden! Hvis Ingen til Kampen sig vover at stille, hvi skal da jeg staae og vente? Hvor længe bør jeg vel forsinkes?
385. Syd, at jeg tager min Gave! Da murrede vrantne paa eensgang, alle Dardaner, og bøde, at Manden det Lovede skjænktes. Her paa Entellus den strenge Aestus begyndte at sjeende, da han just nærmest ham sad paa det græsrige Sæde af Grønsvær:
- Hør mig Entellus! som forduum emsonst var den bedste af Halte,
390. Kan Du indrømme saa rolig at uden at kæmpe, saa store Gaver han tager? Hvor er nu den Gud, som var forduum Din Lærer?

ham, Du forgjebes har nævnet os, Eryx? og hvor er Dit Rygte, over Trinactien kjendt? og det Bytte, Du hængte i Hjemmet?

Derpaa ham svarede hiin: Hverken Lyften til Roes, eller Gren

395. viger forjagen af Frygt; men afkolet af langsomme Alder fagnes mig Blodet, og udtømte Kræfter i Lemmerne stivnes. Hvis mig, saaledes, som før, og saaledes, som denne Forryfte, som saa fripostig sig beyrster, stod bi kun den fyrige Ungdom, skulde — ei lokket ved Lønnen, og ei ved den prægtige Ungstud —
400. jeg have viist mig; ei rører mig Gaver. Saaledes han talte, derpaa af Cestus et Par af umaadelig Tyngde i Kredsen kaster han frem; og med disse i Slag var den vældige Eryx vant sine Næver at røre og Armene spænde i Remmer.

Alle forbaustes i Hu. Syv Lag saa umaadelig tykke,

405. skaarne af Drejud, bugne af Fjern og af Blye, som er indspet. Dares for alle forbaustes især, og sig meget betakker; modige Søn af Anchises de vægtige Cestus ihænde tager tilligemed uhyre Remmer, og skuer dem rundt om. Derpaa den Gamle med saadan en Tale opløfter sin Stemme:
410. Hvad dersom Een fik at see de Herkuliske Cestus og Vaaben, og den forsærbende Kamp, som her just paa Stranden gik for sig? Eryx, Din Broder, engang har de selsamme Cestus jo baaret, her Du jo seer dem med Blod og med Stænk udaf Hjernen besprængte. Bæbnet med disse han stod mod den mægtige Herkules; jeg dem
415. vant var at tumle, da yngre Blod gav mig Kraft, da endnu ei Alderens Rid med de graaende Haar mine Tindinger skræde. Men dersom troiffe Dares sig vægrer mod dette vort Bærg; bifalder fromme Vneas og Fægtningens Dphav Acestes, Kampen da ville vi ligne. Seg Hjenker Dig Eryxes Handsker;
420. stands kun din Frygt; og læg Du da de troiffe Cestus tilside. Det var hans Død, og af Skuldbrene drog han den dobbelte Klædning, og sine vældige Remmer, de mægtige Knokler og Arme,

- blottede viste han frem, og stod stolt paa den sandige Kampplads.
 Derpaa Anchiseses Søn bragte frem eensdannede Gestus
 425. og han en lige Bevægning paa Hænderne spændte af Begge.
 Strax det, paa Lærne strækkende op sig, paa Kamppladsen stode,
 uden at frygte de høit strakte op deres Arme i Lusten.
 Hovedet langt de tilbage lod' helde, for Stødet at undgaane;
 Hænderne slynge de mellem hverandre, og tirre til Kampen;
 430. hiin er i Føddernes Lethed fortrinlig, og tryk ved sin Ungdom,
 denne i Lemmer og Bygning har Fortrin, men sene af Ælde
 vakte hans Knæe, Trangbrystighed plager hans vældige Lemmer.
 Heltene slynge utallige Stød uden gjensidig Virkning,
 gjentagne Slag de i Siderne støde, og heftigt fra Brystet
 435. skønnende Pust bryde ud; sig om Tindinger svinger og Dreer
 hyppigen Haanden, og Ræverne brage ved Slaget, som haardt er.
 Stille den svære Entellus kun staaer, ubevæget i Holdning,
 ved sine Hænder og vagtsomme Dine han Slagene undgaar;
 hiin, som den Mand der befæstede Bye maa angribe fra Skandser,
 440. eller er leitet med Vaaben om Borgen, der ligger paa Bjerget,
 søger en Udgang nu hist og nu her, og med Snildhed han hvert Sted
 prøver, og Borgen forgjeves bestormer med ulige Anfald.
 Høit sig nu strækker Entellus, og viser sin Høire, og op den
 hæver i Lusten; men Dares det Slag, som skal gjælde hans Æse
 445. hurtigen seer, og med smidige Krop han behændigen viger.
 Kraften Entellus kun spildte i Lusten; og nu af sig selv han,
 gammel og tung, ved sin uhyre Vægt til Jorden med Bulber
 styrkede, ret som naar fordum det faldt paa det Bjerg Erymanthus
 eller paa Ida det høie, en udhulet Gran, som var fælbet.
 450. Troiske Ungdom sig strax, og Trinacriske, reiser med Omsorg;
 Raabet til Himmelen naaer; først iler til Krebsen Aestes
 og sin medaldrende Ven han medlidende løfter fra Jorden.
 Dog ei forsinket ved Falbet, ei heller forsagt, træder Heltens

- bittere atter til Kampen, og Breben ophidser hans Styrke;
455. Blusfel, og Modet, han er sig bevidst, bringer Kraften i Flamme,
 heftig den flygtende Dares han driver omkring over Sletten,
 hyppigt fordooblede Slag han ham giver med Høite og Benstre.
 Ingen Forhaling og Dphold. Saa hyppigt, som Haglen i Ueie
 pidffer paa Lagene ned, saa hyppigt nu bankede Helten
460. steds paa Dares, med veksende Haand og ham driver og vender,
 Fader Ueneas et taalte at længere dreves hans Harne,
 eller i opbragte Hu at Entellus nu længere raste;
 Kampen at ende han byder dem flux, og den kraftløse Dares
 river han bort; for med Drd ham at troste han saaledes taler:
465. Arme! Hvad er det for Galskab, som saa har Dig været Forstanden?
 mærker Du ikke en høiere Kraft og forvanlede Geister,
 Blig for en Gud! Saa løde hans Drd, og han stillede Kampen.
 Hiin nu de tree Kamerater — da mat sine Lemmer han stæble,
 dingslede frem og tilbage med Hovedet, Blodet i Klumper
470. spøttede ud af sin Mund, og med Blodet de indslagne Tænder —
 forte til Skibene hen; og paa Drede de Hjelmen og Sværdet
 toge: men opgave Tyren, som Circeus Len for Entellus.

485 — 513.

485. Strax til at stride omkaps med de hurtige Vile Ueneas
 byder, om Nogen har Lyst, og Belønninger sætter for Striden;
 derpaa en Mast med sin Haand af Serefuses drægtige Snekke
 reifer i Veiret, og nu i et Bændel en flyvende Due,
 hvorefter Pilen skal rettes, ved kneisende Mast han ophænger.
490. Heltene samle sig hid, og de nedlagte Lodder medtager
 kobberne Hjelme; og den første, hvis Lod under gunstige Tiltraab
 udgik af Hjelmen, Hippokoon var, Hyrtacider af Herkomst.
 Derefter Mnestheus, han som seirede nys i Scitabsen,
 fulgte, og Mnestheus endnu var bekrandsat med stiffe Oliven;

495. Dernæst Eurytion var, en Broder af Dig, Du berømte
Pandarus! Du som engang, efter Ordre at bryde Forliget,
kastede først med Din Piel i Achivernes slutteds Hob ind;
Eubelig sidst og paa Bunden i Hielmen Aestes sit Lod fandt;
og saa tør han med sin Haand gjøre Prove i Ynglingers Kunster.
500. Derpaa med kraftfulde Arme de boiede Buer at spænde
Heltens skyndte sig alle, og Pilen af Roggerne toge.
Først fra den surrende Streng sin Piel Hyrtacidiske Yngling
sendte i Hsiden, og hvinende stoi den i flydende Luft hen,
traf, og i Træet af opreiste Mast den med Døden sig fæster.
505. Masten den ryster, og skræmmet omslagrer med frygtfomme Vinger
Fuglen, og Egnen omkring løb igjen af almindeligt Bisald.
Derefter Mnestheus ivrig med krummende Bue sig stiller,
medende høit, og med Diet og Pilen han Linien fatter:
Staklen dog egentlig ikke til Fuglen at styre med Pilen
510. mægter; kun Knuden han træffer, og Waandet af Hamp skjæres over,
hvorved fra knæisende Mast med hilbede Fod hængte Duen.
Deane ved Flugt gennem graanende Skyer til Hjemmet sig skynder.
Hurtigen da, og med Buen alt længe beredet, og Pilen
færdig i Haanden, Eurytion sender sin Broder et Dæffe,
515. fanger i Sigt saa den Glade, som svæver i Luften; og mens den
klapper med Vingerne, høit under graanende Skye han den træffer.
Livløs den falder til Jorden, høit oppe ved Aetherens Stjerner
tabte den Livet; men indskudte Piel den nedbragte i Faldet.

*

*

*

His qualitercunque absolutis ad finem hujus opusculi festinamus, petentes a Te, L. B.! et orantes, ut favoris, quo et juvenes litterarum studio deditos et officinam, in qua exercentur, amplectaris, benevolum nobis exhibeas documentum, cum publicum in schola nostra tentamen die Septembris XVI sequentibusque instituendum praesentia Tua frequenti solennius reddas; quo juvenum omnium et singulorum litterarum apud Te honoratarum studium non modo accendes et promovebis, verum nos etiam certiores facies, Te rem nostram scholasticam tanquam corpus, capite sublato, iners haud existimare, eamque ideo neglectam deserere et praetexire.

Scribebamus Silesiae III. Id. Aug. A. MDCCCXXII.

Gravissima quaedam emendanda, praeter ea, quae in hactenac scripturae calamo jam emendata sunt:

pag. 1. lino 5. inefficundo legatur: inefficando.

3-4-5-6. pluribus locis: unum leg. unum

ibid. pluribus locis diversim, casibus lingua, leg. lingua.